

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE Indianklubbsnoteringar nr 18, 2012

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

utgivningsdatum: 2012-10-12

HÖSTEN STÅR FÖR DÖRREN

Kanske har den redan kommit hos er längre norrut. Här kämpar vi på, precis i gränslandet mellan eftersommar och höst, men mörkret gör sig mer och mer påmint. Träden håller på att ge upp sin kamp mot förfallet och bladen har börjat att dräsa ner. (Och HIF till viss del med dem! Det var ju meningen att man skulle försvara mästerskapet, inte slarva bort det...)

Nu är tid för att sätta sig med allt läsbart material man släpat hem under den senaste resan. På grund av gällande viktbegränsningar på flygen (som har stramats åt mer och mer med åren) så blir det ju inte så många "riktiga" böcker numera, som det blev förr. Nu blir det i stället i huvudsak informationsbroschyrer och tunnare häften. Men de kan innehålla väl så mycket intressant material. Ett typiskt exempel på ett sådant "tunt häfte" är "**ST. CLAIR'S DEFEAT**", ett häfte om 39 sidor i formatet 21,5 x 13,5 cm, innehållande fyra artiklar, som tillsammans ger en mycket god bild av hur det gick till när general Arthur St. Clair och hans 1400 man starka armé, i grunden fick se sig besegrade av miamihövdingen Little Turtle's omkring 1000 krigare, vid Wabash River, i Ohio, i början av november 1791. Det som kanske varit det värsta militära nederlag som amerikanska trupper någonsin lidit i kamp med indianska styrkor.

Det här är ett litet häfte som gavs ut 1991 av Floyd Barmann och Martin West, med stöd av Ohio Historical Society och Fort Recovery Bicentennial Commission. För mera information om den här striden kommer här den litteraturförteckning som ingick i häftet, samt en presentation av de fyra författarna:

For Additional Reading

Harvey Lewis Carter: The Life and Times of Little Turtle: First Sagamore of the Wabash. Urbana and Chicago, 1987.

Patrick J. Furlong: "Problems of Frontier Logistics in St. Clair's 1791 Campaign," Selected Papers from the 1983 and 1984 George Rogers Clark Trans-Appalachian Frontier History Conferences. Vincennes, Indiana, 1985.

William Guthman: March to Massacre: A History of the First Seven Years of the United States Army, 1784 - 1791. New York, 1975.

James Ripley Jacobs: The Beginning of the U.S. Army, 1783-1812. Princeton, New Jersey, 1947.

Richard H. Kohn: Eagle and Sword: The Federalists and the Creation of the Military Establishment in America, 1783-1802. New York, 1975.

Francis Paul Prucha: The Sword of the Republic: The United States Army on the Frontier, 1783-1846. Bloomington, Indiana, 1969.

David A. Simmons: The Forts of Anthony Wayne. Fort Wayne, Indiana, 1977.

William Henry Smith, editor: The St. Clair Papers: The Life and Public Service of Arthur St. Clair. Two volumes. Cincinnati, 1882. Reprint edition, New York, 1971.

Wiley Sword: President Washington's Indian War: The Struggle for the Old Northwest, 1790-1795. Norman, Oklahoma, 1985.

J. Martin West: "Arthur St. Clair," Timeline, April May, 1988, volume 5, number 2.

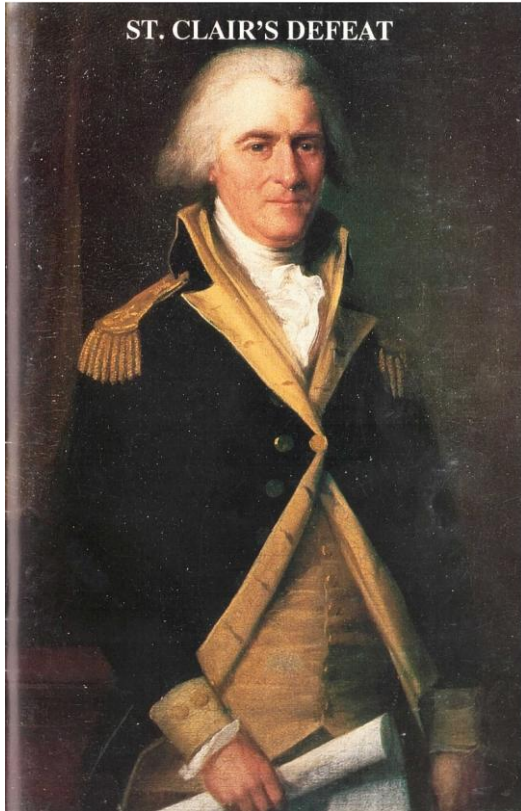
Contributors

Floyd A. Barmann is the executive director of the Clark County Historical Society, Springfield, Ohio.

David T. Heckaman is an educator in the Clermont Northeastern School District and resides in Milford, Ohio.

James Alexander Thom, of Bloomington, Indiana, is the nationally recognized author of such works as *Follow the River*, *Long Knife*, *From Sea to Shining Sea* and *Panther in the Sky*.

J. Martin West is the administrator of Fort Ligonier, a French and Indian War museum and fort complex in western Pennsylvania.

FLERA BÖCKER

Ytterligare några böcker som kan vara av intresse nu när vi har upptäckt lite av Österns indianer, deras kultur och historia:

Karim M. Tiro

The People of the Standing Stone: The Oneida Nation from the Revolution through the Era of Removal

Amherst, Mass.: University of Massachusetts Press, 2011
ISBN (paper, \$26.95) 978-1-55849-890-7 / ISBN (cloth, \$80.00) 978-1-55849-889-1

Abstract:

Between 1765 and 1845, the Oneida Indian Nation weathered a trio of traumas: war, dispossession, and division. During the

American War of Independence, the Oneidas became the revolutionaries' most important Indian allies. They undertook a difficult balancing act, helping the rebels while trying to avoid harming their Iroquois brethren. Despite the Oneidas' wartime service, they were dispossessed of nearly all their lands through treaties with the state of New York. In eighty years the Oneidas had gone from being an autonomous, powerful people in their ancestral homeland to being residents of disparate, politically exclusive reservation communities hundreds of miles apart completely surrounded by non-Indians.

The Oneidas' physical, political, and emotional division persists to this day. Even for those who stayed put, their world changed more in cultural, ecological, and demographic terms than at any time before or since. Oneidas of the post-Revolutionary decades were reluctant pioneers, undertaking more of the adaptations to colonized life than any other generation. Amid such wrenching change, maintaining continuity was itself a creative challenge. The story of that extraordinary endurance lies at the heart of this book.

James D. Rice

Tales from a Revolution: Bacon's Rebellion and the Transformation of Early America

Oxford University Press, 2012

ISBN-10: 0195386957 / ISBN-13: 978-0195386950

Abstract:

In the spring of 1676, Nathaniel Bacon, a hotheaded young newcomer to Virginia, led a revolt against the colony's Indian policies. Bacon's Rebellion turned into a civil war within Virginia--and a war of extermination against the colony's Indian allies--that sent shock waves deep into the Indian-controlled interior, throughout the British colonies, and into England itself.

James Rice offers a colorfully detailed, Native American-centered account of the rebellion, revealing how Piscataways, English planters, Indian slave traders, Susquehannocks, and colonial officials were pulled into an escalating conflict whose outcome, month by month, remained uncertain. In Rice's narrative the lead

characters come to life: the powerful, charismatic Governor Berkeley, the sorrowful Susquehannock warrior Monges, the wily Indian trader and tobacco planter William Byrd, the regal Pamunkey chieftain Cockacoeske, and the rebel leader himself, Nathaniel Bacon. The dark, slender Bacon, born into a prominent family, was known to be imperious, ambitious, and arrogant. But the colonial leaders did not foresee how rash Bacon could be, nor how adept he would prove to be at both inciting colonists and alienating Indians. As the tense drama unfolds, it becomes apparent that the struggle is nothing less than a battle over the soul of America. Bacon died in the midst of the uprising and Governor Berkeley shortly afterwards, but the profoundly important issues at the heart of the rebellion, which were ultimately rooted in Indian communities, took another generation to resolve.

RESEBERÄTTELSEN

Redaktören tillsammans med den anskrämliga buffeln. Vilken som är buffeln får ni lista ut själva

Jag har börjat att skriva på den officiella reseberättelsen från vår USA-resa. Men jag måste erkänna att jag den här gången har vissa besvär med att komma ihåg alla detaljer. Vet inte vad det beror på. Tycker inte det har varit så vid tidigare äventyr. Kan det möjligen ha något med åldern att göra? Av den här anledningen skulle jag vara tacksam om jag kunde få ta del av det som jag antar att många andra redan har skrivit. Inte för att jag ska kopiera, men det skulle hjälpa mig att sortera upp i detaljminnet. Har dock kommit en liten bit och har faktiskt till och med redan hunnit skriva om flera partier. Därmed har det blivit lite material över. Till exempel den här passusen:
I staden Mankato, där 38 dödsdömda siouxer hängdes i en gemensamhetsgalge

efter kriget, har man nu tillskapat en minnespark kallad "Reconciliation Park" och där har man placerat några mer eller mindre anskrämliga betongskulpturer av dels en indian och dessutom en förskräcklig buffel. Man kan ju undra, hur stadens styrande har tänkt sig att dessa märkliga cementbeläten skulle återskapa någon samlevnadstro och förlåtelse folkgrupperna emellan.

MEDLEMSANTALET KRYMPER

Efter att höstnumret av vår medlemstidning skickats ut och med dem erbjudande om att förnya sin prenumerationsavgift för kommande år, kan det konstateras ett par saker. Det positiva är att flera medlemmar praktiskt taget omgående förnyade, trots att förfallodatum egentligen inte är förrän vid årsslutet. De allra flesta av dessa har dessutom valt att betala för tre år framåt på en gång. Faktiskt så många att det har överraskat mig en smula. Det ger alltså mera pengar in i kassan i nuläget, men anstränger ekonomin lite längre fram, när alla dessa tidningar ska levereras. Har jag då gjort felaktiga antaganden om kostnadsutveckling, eller förhållandet mellan de olika betalningsformerna, kan det naturligtvis ge ett litet bakslag. Men låt oss hoppas på det bästa.

En annan sak som jag kan notera nu, är att jag har fått tillbaka några tidningar med uppgiften att adressaten har flyttat och inte lämnat någon eftersändningsadress. Och inte blir det bättre av att Posten i något fall inte heller klarat av att distribuera breven även när adressen varit rätt, vilket jag hade i något fall. Det här är ju trist, då jag dels får extrakostnader att på nytt skicka ut samma tidning, om jag via mailkontakt, eller på annat sätt, lyckas få tag i någon ny adress. Om det inte går så är det tyvärr bara att konstatera att vi har blivit någon eller några medlemmar fattigare. Det här är mycket trist och jag vill därför påpeka vikten av att ni håller mig underrättad om ni flyttar. Det räcker så bra med ett litet mail, eller ett av Postens flyttkort. Och skulle det vara så att ni inte längre vill fortsätta att vara medlemmar så är det bara att säga till, så tar jag bort er från distributionslistan. Förutom dessa "onödiga" förluster, så måste jag även konstatera, att vi ibland mister en eller annan medlem även av andra orsaker. Till exempel så har vi nyligen fått det ledsamma beskedet att vår medlem Dan Nilsson, i Husum, tyvärr har avlidit. Dan hann att vara med oss i fem år. Vi har också fått beskedet att vår långvarige medlem Esbjörn Larsson, i Västerås, nu på ålderns höst tycker att det får räcka och därför tackar för sig, efter att ha varit en trogen medlem i inte mindre än 30 år! Det är verkligen att vara lojal och vi tackar Esbjörn så mycket för alla dessa år och önskar

honom lycka till i fortsättningen. Så också med Christina Ericsson i Bjärred, som har varit med oss i sju ton långa år, men nu tackar för sig. Jag är ändå tacksam att ni meddelar mig, så att jag kan datera upp mina administrativa underlag. Ett litet kort mail räcker så bra.

Vi kan här på samma gång påpeka att möjligheten ändå finns att stå kvar i distributionslistan för det här nyhetsbladet även om ni inte i fortsättningen vill ha tidningen skickad till er. Det här nyhetsbladet via mail kostar ju som bekant inget.

Kunde vi sedan distribuera även tidningen digitalt, så skulle i stort sett hela kostnaden försvinna. Men det har inte gått att genomföra, då tämligen många medlemmar har meddelat mig, att man även i fortsättningen vill ha tidningen i pappersformat. Något som faktiskt gläder mig, då det tyder på att tidningen trots allt har ett värde i sig. Det erkännandet tackar jag för.

BESÖK PÅ NATIONALMUSEUM I KÖPENHAMN

Ytterligare några synpunkter på om vi som grupp ska arrangera något gemensamt besök i Köpenhamn, för att se utställningen Powwow, har kommit in. Just nu verkar det som att medlemmarna kanske är lite mätta på museer och indianska aktiviteter. Men ett rent allmänt intresse kan ändå märkas. Dock är de övervägande synpunkterna, att det bör vänta till våren. Och det kan väl vara vettigt. Då hinner vi att bättre organisera något och får tid på oss att göra de förberedelser som behövs. Men ni får ändå gärna fortsätta att ha synpunkter, komma med förslag och önskemål och så kan vi komma tillbaka lite längre fram med mera konkreta planer.

YTTERLIGARE MATERIAL FRÅN VÅR USA-RESA

Vi lyckades ju inte med riktigt allt vi hade föresatt oss att söka upp och ta del av under vår medlemsresa. Ett av de få besök vi missade var den kyrkogård, i mellersta Minnesota, där det finns ett minnesmärke över de tretton svenska nybyggare som dödades av indianerna den 20 augusti, 1862, i sina nybyggen vid West Lake, Kandiyohi County.

För att i någon mån råda bot på det, har jag ändå lyckats snoka upp några bilder på det vi inte själva fick fotografera. Nämligen den obelisk som har rests på kyrkogården Lebanon Cemetery i den lilla staden New London, i Minnesota.

På obeliskan finns ett antal inskrifter som berättar om personerna. Tyvärr har jag inte kunnat förstora bilderna så mycket att det blir tydligt att läsa. Men på en av bronsplattorna berättas om bröderna Anders och Lars Lundborg och om ytterligare två bröder, Anders Petter och Daniel Petter Broberg. Båda familjerna var från Vårgårda i Västergötland, men de var inte släkt. Brobergspojkarna hette nämligen egentligen Andersson i efternamn. Men

när de kom till USA tog de sig namnet Broberg. Anders Petter hade gift sig med Christina Nilsson redan i Sverige, medan han arbetade på Christinas fars lantbruk. En gård som kallades Broberg. Sålunda tog de sig namnet Broberg efter gården Christina kom från. Det här var tämligen vanligt bland svenska utvandrare, att de bytte eller lade till ett nytt efternamn när de kom till USA. Och ofta då ett namn som minde om fädernegården eller hembygden.

VITA HUSET ÖPPNAR EN HEMSIDA FÖR KONTAKTER MED DEN INDIANSKA VÄRLDEN

Det här är naturligtvis mera politik än kultur eller historia. Men det är ändå intressant att se att makten i Washington i alla fall nu visar ett öppet intresse för landets minoritet, trots att det här är en väljargrupp som egentligen är helt ointressant.

Ni kan själva följa vad man från Vita Huset håller på med när det gäller utvecklingen av sådana kontakter. Gå in på Internetadressen och läs: <http://www.whitehouse.gov/nativeamericans>

PROKLAMATION AV COLUMBUS DAY - POLITISKT DUBBELSPEL

Som ett tecken på det typiska dubbelspel som politik oftast är, så kan man jämföra det utspel Presidenten har gjort i och med tillskapandet av den ovan beskrivna hemsidan, som ska framhäva allt vad myndigheterna gör för att förbättra situationen för landets indianska grupper, med det utspel som skedde den gångna helgen, då President Obama ånyo proklamerade "Columbus Day". Här framhäver han betydelsen av att fira Christofer Columbus landstigning på amerikansk mark (låt vara enbart på de västindiska öarna). Det gör han med en tydlig uppmaning till det amerikanska folket att fira denna, den andra måndagen i oktober månad varje år, som en högtidsdag. Så här låter det:

In commemoration of Christopher Columbus's historic voyage 520 years ago, the Congress, by joint resolution of April 30, 1934, and modified in 1968 (36 U.S.C. 107), as amended, has requested the President proclaim the second Monday of October of each year as "Columbus Day."

NOW, THEREFORE, I, BARACK OBAMA, President of the United States of America, do hereby proclaim October 8, 2012, as Columbus Day. I call upon the people of the United States to observe this day with appropriate ceremonies and activities. I also direct that the flag of the United States be displayed on all public buildings on the appointed day in honor of our diverse history and all who have contributed to shaping this Nation.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this fifth day of October, in the year of our Lord two thousand twelve, and of the Independence of the United States of America the two hundred and thirty-seventh.

Man kan lätt förstå den irritation många indianska grupper känner inför detta, då man vet vilka konsekvenser Columbus landstigning så småningom ledde till för landets urinnevånare. Nu ska det ändå erkännas att President Obama, i sitt föreskrivna proklamationstal, ändå passade på att lägga in en liten passus om detta genom att säga:

When the explorers laid anchor in the Bahamas, they met Indigenous Peoples who had inhabited the Western hemisphere for millennia. As we reflect on the tragic burdens tribal communities bore in the years that followed, let us commemorate the many contributions they have made to the American experience, and let us continue to strengthen the ties that bind us today.

Så även om där inte fanns någon ursäkt, så visar det ändå på att det finns en viss förståelse. Nu är det kanske intressant att samtidigt notera att en stat som South Dakota, med sin stora indianska befolkning, faktiskt vägrar att delta i firandet. Visserligen är dagen en allmän helgdag, men i South Dakota kallar man den "Native American Day"! En väl så tydlig protest...

Bästa hälsningar
Bertil Thörn